

ย้อนวันวาน

สารบัญ

เลือกชื่อเรื่องและเลขหน้า เพื่อเปิดประตูสู่การย้อนวันวาน

- 2 มาทำความรู้จักกับผู้จัดทำกันดีกว่า!
- 3 สารจากบรรณาธิการ
- 4 กาลครั้งหนึ่ง: น้นอยากนึกถึงวันวาน
- 6 ใคร ๆ ก็มี "เน่า" เป็นของตัวเอง
- 8 เจ็บต๋อยบางเราทำไม
- 10 สืบสนกันใหม่? 7 หรือ 7
- 12 ไปโรงเรียนครั้งแรก
- 14 รู้จักราชินีลูกทุ่ง พุ่มพวง ดวงจันทร์
- 16 นึ่งคำเล็กเล็กที่ยิ่งใหญ่ : รักเธอทุก วินาที
- 18 จัดแบบนี้ เติมสีน่อยใหม่
- 19 รูปใคร? ทำไมน่ารักจัง
- 22 ความทรงจำในรูปถ่าย
- 24 กูกู นูกลัวจัง
- 26 คุณยายไข่เจียว
- 28 คุณตาทองหยิบ
- 30 เรื่องสั้นย้อนวันวาน : ความฝันของหนูคือ...
- 31 จดหมายของน้นจากปัจจุบันถึงอดีต
- 32 ช่วงเวลา ตอบจดหมายหนู ๆ

มาทำความรู้จักกับ ผู้จัดทำกันดีกว่า!

พีน

ชื่อ : คชามาศ สาริกาเกตุ
ชื่อเล่น : นีน
เกิดวันที่ 31 ธันวาคม 2542
เป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ ชอบดูหนัง
เก่า ของเล่นชิ้นโปรดคือตุ๊กตาหมีสี
ม่วงกับรถของเล่นสีแดง ชอบสะสมตัว
หนัง ชอบกินไก่ทอดที่สุด และสุดท้าย
รักแมวทุกตัวบนโลกนี้

ชื่อ : ศศิณีภา กลางโคกกรวด
ชื่อเล่น : ตาล
เกิดวันที่ 12 พฤศจิกายน 2542
ชื่อน้ำตาลแต่ให้เรียกแค่ตาลเพราะ
น้ำตาลเหมือนชื่อน้องหมาข้างบ้าน
ชอบกินโกโก้ปั่นที่สุดในหัวใจ
ควักลิ้นหมูของคุณแม่คือของโปรด
ตลอดกาล

พีนน้ำตาล

ชื่อ : ลักษณะนา สมเหนือ
ชื่อเล่น : ษา (ลี)
เกิดวันที่ 21 เมษายน 2542
ชอบสีเขียว เพราะเป็นสีที่สดใส
ชอบฟังเพลง เพราะทำให้อารมณ์ดี
เป็นคนร่าเริง รักความตลกและเสียง
หัวเราะ

พีชาลี

สารจากบรรณาธิการ

สวัสดีน้อง ๆ หนู ๆ ทุกคนที่รักการอ่านยิ่งกว่าสิ่งใด
และสวัสดีผู้อ่านทุก ๆ คนนะคะ พวกเราดีใจเป็นอย่างมาก
ที่ได้เขียนวารสารกาลครั้งหนึ่งฉบับนี้ขึ้นมา ซึ่งวารสาร
กาลครั้งหนึ่งฉบับนี้ พวกเราเขียนในหัวข้อ “ย้อนวันวาน”
เป็นการเขียนและรวบรวมเรื่องราวที่จะพาผู้อ่านวารสาร
กาลครั้งหนึ่งเล่มนี้ย้อนเวลากลับไปในช่วงสมัยที่ผู้จัดทำยัง
เป็นเด็ก และทางผู้จัดทำเชื่อว่าช่วงเวลาเหล่านั้นจะตรงกับ
ท่านผู้อ่านทุก ๆ คน หากบางเรื่องราวไม่ได้ตรงกันกับช่วง
เวลาของผู้อ่าน พวกเราก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า อย่างน้อย ๆ
เรื่องราวที่พวกเราได้อัดแน่นไว้ในวารสารเล่มนี้ จะเป็นสิ่ง
ที่สามารถเพิ่มเรื่องราวความสุขให้ท่านผู้อ่านได้เก็บไว้เป็น
ความทรงจำที่ไม่อาจลืมเลือน เหมือนกับเรื่องราวของผู้จัด
ทำที่ยังคงอยู่ในหัวใจและความทรงจำมาจนถึงทุกวันนี้

สุดท้าย หากทางผู้จัดทำได้กระทำการผิดพลาดในส่วน
ใดไป พวกเราต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ และขอขอบคุณ
น้อง ๆ หนู ๆ ที่ยังคงรอคอยติดตามวารสารกาลครั้งหนึ่ง
ของพวกเรา หากไม่มีผู้อ่านทุก ๆ คน พวกเราก็คงไม่มีแรง
กายและแรงใจในการทำวารสารกาลครั้งหนึ่งเล่มนี้ได้อย่าง
สมบูรณ์อย่างแน่นอน

ด้วยความเคารพอย่างสูง
ผู้จัดทำวารสารกาลครั้งหนึ่ง ย้อนวันวาน

กาลครั้งหนึ่ง ฉันอยากนึกถึงวันวาน

เขียนโดย พี่ชาติ

“แล้วเมื่อวานก็ผ่านไป”

เมื่อวานของเมื่อวานก็กลายเป็นอดีต แม้แต่หนึ่งวินาทีที่ที่แล้วก็เป็นอดีต นื่อง ๆ รู้ไหมว่าทุกวินาทีที่ผ่านไปคือความหลัง เราไม่สามารถย้อนเวลากลับไปได้ไม่ว่าจะอยากทำแค่ไหนก็ตาม เขาว่่ากันมาแบบนั้น แต่ถ้าความจริงแล้วเราย้อนเวลาได้ละ

ความทรงจำช่วงวัยเด็กก็เหมือนกัน ต่อให้เราอยากจดจำขนาดไหนก็ยากที่จะจำได้หมดทุกช่วง นื่อง ๆ รู้ไหม เพราะอะไร ทำไมเวลาเรานึกถึงความทรงจำในวัยเด็กที่ไรเราจะจำได้แค่บางช่วงเท่านั้น วันนี้ที่มีคำตอบมาให้ว่าทำไมเราถึงจำวัยเด็กของเราไม่ได้

อยากจำได้หมดทุกอย่าง แต่ก็จำได้แค่บางอย่าง?

การที่เราจำช่วงวัยเด็กของเราไม่ได้ เป็นเพราะสมองในตอนนั้นยังทำงานไม่สมบูรณ์ การรับข้อมูลในวัยเด็กเป็นอะไรที่ยุ่งยาก สมองจึงต้องใช้เวลาในการจัดการ ความทรงจำบางช่วงจึงดูเลือนลาง เราอาจจะจำได้แค่บางช่วงบางตอนที่เรารู้สึกว่าความทรงจำนั้นมีค่าต่อเรามาก

ช่วงที่เราพอจะจำได้จริง ๆ คือช่วงอายุ 3 ขวบ เพราะตอนนั้นเป็นเวลาที่เรา กำลังเรียนรู้ภาษาที่ใช้สำหรับการสื่อสาร และความทรงจำก็จะราวเลือนอีกครั้งเมื่อตอนอายุ 7 ขวบ อาจเป็นเรื่องยากที่เราจะลองนึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้น นี่เป็นเหตุผลว่าต่อให้เราอยากจำทุกอย่างแค่ไหน ก็ไม่สามารถทำได้

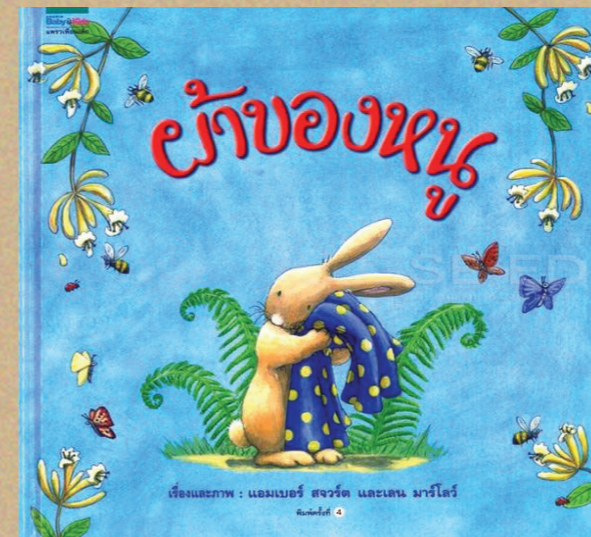
แล้วทำไมต้องนึกถึงความทรงจำ?

ไม่มีใครบอกได้ว่าทำไมต้องนึกถึงความทรงจำในวัยเด็กหรือความทรงจำในวัยไหนก็ตาม ไม่มีใครบอกให้ทำ แต่เราก็คอดไม่ได้ใช่ไหมละ อาจเป็นเพราะความทรงจำทำให้เรารู้ว่าเรามีตัวตน ความทรงจำคือสิ่งหนึ่งที่สร้างให้เราเป็นเราจนถึงทุกวันนี้ และนื่อง ๆ เคยคิดไหมว่าความทรงจำเป็นสิ่งที่เดียวที่ทำให้เราย้อนอดีตได้ ความทรงจำเป็นสิ่งที่เดียวที่ทำให้เราย้อนเวลาได้แบบที่เราต้องการ ถ้าอยากย้อนไปเป็นเด็กอีกสักหน่อยก็แค่นึกถึงวันวานที่เคยผ่านมา นึกถึงตอนที่ได้วิ่งเล่นกับเพื่อน นึกถึงการไปโรงเรียนครั้งแรกแล้วร้องไห้ซ้มนูโป่ง แค่นึกก็มีความสุขแล้วใช่ไหม นี่แหละเป็นเหตุผลว่าทำไมเราต้องนึกถึงความทรงจำ

ใคร ๆ ก็มี “เน่า” เป็นของตัวเอง

ความทรงจำแสนนุ่มฟู “ผ้าของหนู” ฝันโปรด เขียนโดยพิชาลี

เรื่อง ผ้าของหนู
เรื่องและภาพ แอมเบอร์ สจวร์ต และเลน มอร์โลว์
แปล สุภาวดี โกมารทัต

วันนี้พี่จะมาแนะนำความทรงจำแสนนุ่มและน่ารัก ให้น้อง ๆ ลองมาสัมผัสผ่านหนังสือภาพสำหรับเด็กเรื่อง “ผ้าของหนู” ที่เป็นเรื่องราวของกระต่ายน้อย “บิน” เธอรักผ้าของเธอมากจนไม่อยากเสียให้ใคร แม่ของบินบอกว่าบินโตเกินผ้าผืนนี้ไปแล้ว บินกลัวว่าผ้าจะหายไป จึงเอาผ้าไปซ่อนในที่ลับ แต่แล้ววันหนึ่งเธอกลับหาผ้าผืนรักไม่เจอ แล้วบินก็โตขึ้นทุกวัน ๆ ด้วย บินจะทำอย่างไรดีนะ ผ้าผืนรักของบินหายไปไหน แล้วบินจะโตเกินที่จะมีผ้าอยู่ตลอดเวลาหรือเปล่านั้นไปพร้อม ๆ กันนะ

พี่บอกได้เลยว่าเรื่องราวของกระต่ายน้อยบิน จบลงอย่างน่ารักและลงตัวจนคาดไม่ถึง น้อง ๆ ก็คงเคยมีผ้าผืนรักหรือผ้าเนาใช้ไหม ผ้าที่น้องรักมากไม่ว่าจะเนาหรือสีเปลี่ยนไปขนาดไหน พี่คิดว่าเรายังคงจำสัมผัสแสนนุ่มและกลิ่นเฉพาะที่เราชอบแล้วรู้ไหม ถึงแม้ว่าจะซื้อผ้าเนา ของเล่นเนาหรืออะไรก็ตาม พี่ลองมาคิดดูแล้ว ความทรงจำในวัยเด็กของเรายังคงติดอยู่กับมัน ทุกความอบอุ่นหรือช่วงเวลาที่เราได้นอนกอด ได้สัมผัสช่วยให้เรามีความสุข เพราะแท้จริงแล้วผ้าผืนเนา ๆ นี้แหละที่อยู่ข้างเราตั้งแต่เด็ก ถ้าเราจะผูกพันกับมันก็คงไม่แปลกใช้ไหม แต่ตอนนี้เราก็คงโตขึ้นทุกวันเหมือนกระต่ายน้อยบินแล้ว แล้วเราโตพอที่จะไม่คิดถึงผ้าเนาไหมนะ

สุดท้ายกระต่ายน้อยบินก็รู้ว่าผ้าผืนรักไม่ได้เหมาะกับบินอีกต่อไปเพราะบินโตเกินผ้าผืนรักไปแล้ว จึงส่งต่อให้ลูกสุนัขจึงจอกตัวน้อยไว้กอด เป็นยังไงบ้าง เรื่องราวของกระต่ายบินกับผ้าผืนรักของเธอ สุดท้ายบินก็รู้ว่าผ้าผืนรักไม่เหมาะกับตัวเอง ถ้าอย่างนั้น เราที่รักผ้าเนาเหมือนบิน เราที่โตขึ้นทุกวันเหมือนบิน จะส่งต่อหรือค วนเก็บไว้ให้ตัวเองดีนะ?

♥ เจ็บ ตัดยางเราทำไม

เขียนโดยพี่นีน

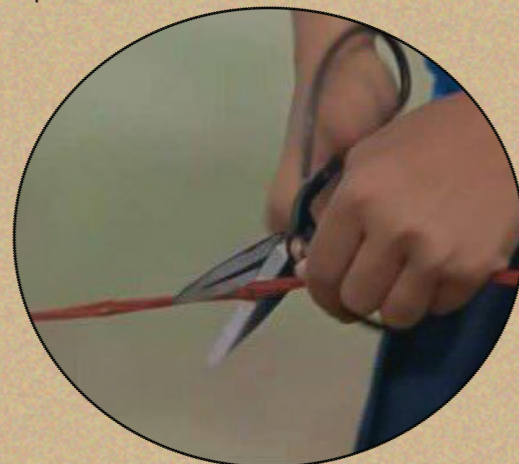
สวัสดีค่ะน้อง ๆ ทุกคน พี่นีนมีหนังยางมาฝากน้อง ๆ ด้วยค่ะ เอ๊ะ น้อง ๆ คงสงสัยกันใช่ไหมล่ะว่า ทำไมพี่นีนถึงให้หนังยางน้อง ๆ หากนึกย้อนกลับไปสมัยเด็กพี่นีนเชื่อว่า เด็ก ๆ รุ่นพี่นีนหรือรุ่นพ่อแม่ก็คงไม่มีใครไม่เคยเล่นโดดยางกันอย่างแน่นอน และพี่นีนเชื่อว่า น้อง ๆ ก็น่าจะรู้จักภาพยนตร์สุดฮิตกับวลีดังในตำนานที่ว่า “เจ็บตัดยางเราทำไม” ของน้อยหน้าในเรื่องแฟนฉันนั่นเอง

ภาพยนตร์เรื่องนี้ถือว่าได้หยิบยกการเล่นของเด็กไทยในยุค 90 มาแทบทั้งหมดที่เห็นอย่างเด่นชัดเลยก็คือ **กะโหลกยาง** ซึ่งส่วนใหญ่การเล่นนี้ก็มักจะเป็นการเล่นของเด็กผู้หญิงแต่เด็กผู้ชายก็สามารถเล่นได้เช่นเดียวกัน เพราะกระโดดยางนั้นมีหลากหลายรูปแบบ โดยที่ผู้เล่นต้องกระโดดข้ามหนังยางให้ได้ตามความสูงที่มีหลายระดับ ซึ่งระดับต่ำสุดอยู่ที่ตาตุ่มไปจนถึงสูงสุดคือ หัว หรือบางที่สูงสุดแขนเลยก็มี เด็กคนไหนกระโดดข้ามระดับสูงที่สุดได้นั้น ถือว่าเป็นเจ้าแม่หนังยางเลยที่เดียว

ภาพจาก <https://twitter.com/hashtag/%E0%B9>

พี่นีนอยากจะบอกน้อง ๆ ว่า การละเล่นในวัยเด็กมันจะไม่มีวันตายจากเราไปไหน แม้กาลเวลาจะเปลี่ยนไปแต่พี่นีนเชื่อว่าเด็ก ๆ รุ่นต่อไปพวกเขาจะรู้จักการเล่นเหล่านี้ และการเล่นสิ่งเหล่านี้เองที่ทำให้น้อง ๆ เติบโตมาเป็นน้อง ๆ ในทุกวันนี้ล่ะค่ะ

ภาพจาก <https://www.pinterest.com/pin/346777240056093530/>

ภาพจาก <https://sistacafe.com/summaries/32228>

ของบางอย่างแค่เปิดลิ้นชักหัวใจ
ภาพในความทรงจำก็บังชัดเจน

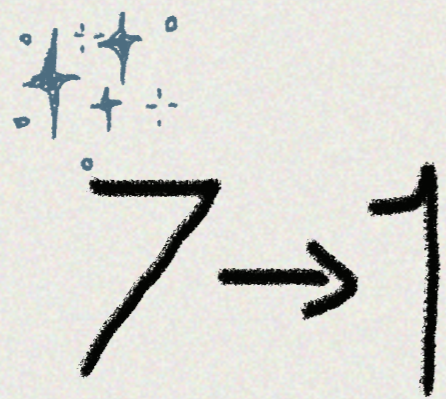

สับสนกันไหม? 7 หรือ 7

เขียนโดย พี่น้ำตาล

สวัสดีค่ะ มาเจอกันกับพี่น้ำตาล
อีกแล้วนะคะ เห็นแค่ชื่อคอลัมน์
แล้วก็คงจะเกิดคำถามขึ้นมา
เหมือนกับพี่ใช้ไหมล่ะคะ ว่าสรุป
แล้วพวกเราต้องเขียนเลข 7 หรือ
ว่าเขียนเลข 7 กันแน่ เพราะ
เมื่อตอนที่เรายังเด็ก ๆ ก็มักจะมี
ทั้งเพื่อน ๆ คุณพ่อคุณแม่ และ
คุณครูที่มักจะเขียนเลขเจ็ดแตก
ต่างกันไป ทั้งมีขีดตรงกลางและ
ไม่มีขีดตรงกลาง วันนี้พี่น้ำตาล
เลยจะพามาไขข้อข้องใจเกี่ยวกับ
เรื่องเลขเจ็ด และเราจะมีกิจกรรม
เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้น้อง ๆ หนู ๆ
เขียนเล่าว่าน้อง ๆ ชอบเขียนเลข
เจ็ดแบบไหนมากกว่ากัน แต่ก่อน
อื่นเลขก็ต้องลองมาอ่านกันดูนะ
คะว่าเหตุผลที่มีเจ้าเลขเจ็ดแบบมี
ขีดตรงกลางและไม่มีขีดตรงกลาง
เป็นเพราะอะไรคะ!

ปกติแล้วการเขียนเลขเจ็ดก็มัก
จะเขียนแบบไม่มีขีดตรงกลางใช้
ไหมคะ แต่หลังจากที่พี่น้ำตาล
ลองไปค้นหาข้อมูลกับสอบถาม
คนรอบข้างแล้วก็พบว่า การที่
มีคนบางส่วนเลือกเขียนเลขเจ็ด
แบบมีขีดตรงกลางก็เพราะว่า
สับสนระหว่างเลขหนึ่งกับเลขเจ็ด
นั่นเองค่ะ ถ้าลองดูจากภาพด้าน
ล่างทุกคนจะพอเข้าใจค่ะว่าทำไม
พวกเขาถึงสับสนกัน

นั่นเป็นเพราะว่าถ้าเลข
ทั้งสองมีบางอย่างที่คล้าย
กันทำให้บางครั้งเวลาเขียน
ก็อาจจะเหมือนกันและแยก
ไม่ออกได้นั่นเองค่ะ ^ w ^

แล้วน้อง ๆ หนู ๆ ถนัดเขียนเลขเจ็ดแบบไหนกันบ้างคะ?

กิจกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มีน้ำตาลบอกไปก่อนหน้านี้ก็คือ พี่
น้ำตาลอยากจะเชิญชวนน้อง ๆ หนู ๆ ทุกคน เล่าประสบการณ์
เกี่ยวกับเจ้าเลขเจ็ดทั้งสองแบบ ทั้งมีขีดตรงกลางและไม่มีขีดตรง
กลาง ว่าสรุปแล้วน้อง ๆ หนู ๆ ชอบเขียนเลขเจ็ดแบบไหนมากกว่า
กันคะ แล้วเหตุผลที่เลือกเขียนหรือเหตุผลที่ชอบเขียนเป็นเพราะอะไร
คะ แต่พี่ก็จะไม่ให้น้อง ๆ หนู ๆ ต้องเขียนแบบเสียแรงเปล่า เพราะ
พี่จะให้น้อง ๆ เขียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับเลขเจ็ดส่งมาหาพวกพี่
ๆ ทีมงานวารสารกาลครั้งหนึ่ง ย้อนวันวาน เพื่อลุ้นรับของรางวัล
เล็ก ๆ น้อย ๆ จากพวกพี่นั่นเองค่ะ แต่ของรางวัลจะเป็นอะไรต้อง
ไปลุ้นกันอีกทีนะคะ!

สุดท้ายนี้พี่น้ำตาลก็อยากจะบอก
น้อง ๆ หนู ๆ ทุกคนว่า ถึงแม้
ใครจะบอกว่าการเขียนเลขเจ็ด
แบบไหนถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง แต่
พี่น้ำตาลคิดว่าเราไม่จำเป็นต้อง
ยึดกับความถูกต้องเสมอไปคะ ถ้า
น้อง ๆ ชอบเขียนแบบไหนก็เขียน
ได้เลยตามใจที่น้อง ๆ ถนัด แต่
อย่างน้อยพี่น้ำตาลก็อยากให้
น้อง ๆ ได้รับความรู้เพิ่มเติมด้วย
ว่าเลขเจ็ดที่ถูกต่อนั้นเขียนแบบ
ไหนด้วยนะคะ!

ไปโรงเรียนครั้งแรก

เขียนโดยพีน

สวัสดีค่ะน้อง ๆ
พบกับพีนกันอีกแล้ว
พีนจะมาเล่าประสบการณ์การไป
โรงเรียนครั้งแรกของพีนค่ะ น้อง ๆ
ยังจำครั้งแรกของการไปโรงเรียน
กันได้ใช่ไหมเอ่ย ตอนนั้นรู้สึก
อย่างไรกัน ร้องไห้หรือสนุกกับมันคะ
สำหรับพีนที่ยังจำได้ดีว่าครั้งแรกที่
โรงเรียนพีนรู้สึกอย่างไร
เข้าอันสดใสของวัน
คุณแม่พาพีนไปโรงเรียน
วันนั้นเป็นวันที่แปลก เพราะเป็น
ครั้งแรกที่ต้องห่างจากพ่อแม่
พีนไม่เคยร้องไห้ตอนไปโรงเรียน
แต่พีนร้องไห้ตอนกินข้าวกลางวัน
ตลอด พีนก็ไม่ได้ใจตัวเองเหมือนกัน
ว่าจะร้องไห้ทำไมนะ ได้กินของอร่อย ๆ
ขนาดนั้น ตอนนั้นพีนก็เรียน เล่น
นอน ปกติทุกอย่าง แต่เมื่อถึง
เวลากินข้าวกลางวันพีนรู้สึกไม่อยากกิน
มันเลย พีนร้องไห้และถูกคุณครู
ว่าทุกครั้ง พีนเป็นอย่างไร
อยู่ระยะหนึ่งจนขึ้นอนุบาล 3 พีนก็หาย
แต่การไปโรงเรียนของพีนไม่ได้ธรรมดา
เลยคะ พีนชอบที่จะได้ไปเล่นกับเพื่อนที่
โรงเรียน ได้กินนม กินข้าว กินขนม

ส่วนข้างโรงเรียนที่พีนเรียน
ก็มีสนามเด็กเล่นให้เล่นสนุก
พีนเล่นหมดทุกอย่างเลยละ
เล่นกับเพื่อนรอแม่มารับกลับบ้าน
และสิ่งที่พีนชอบที่สุดคือห้องสมุด
คะ เพราะมีหนังสือการ์ตูนสนุก ๆ
ให้อ่านมากมายเลย

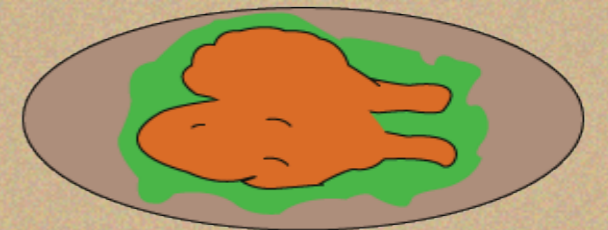
การไปโรงเรียนครั้งแรกของพีน
อาจไม่ได้พิเศษ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้พีน
จดจำมาถึงทุกวันนี้คือการเอา
ใจใส่ของคุณครู พีนคิดว่า
การเป็นคุณครูอนุบาลต้องอดทนขั้นสุด
เพราะเด็กวัยนี้คงไม่รู้เรื่องมากพอ
แต่ถึงอย่างไรวัยใสในวันวานก็ถูก
หล่อรวมมาเป็นเราในทุกวันนี้คะ

แล้วการไปโรงเรียน
ครั้งแรกของน้อง ๆ ละ
เป็นอย่างไรกันบ้าง?

อาหารหน้าโรงเรียน อร่อยที่สุด!

น้อง ๆ ยังจำอาหารหน้า
โรงเรียนของตัวเองกันได้ไหมคะ
ร้านคุณลุงคุณป้าที่ขายขนมอร่อย ๆ
ให้พวกเรากิน ยังจำกันได้ไหมเอ่ย

ไก่ทอดชุบแป้งแสนอร่อย
ไส้กรอก
นั้กเก็ต
ข้าวไข่เจียว!

ขอบคุณ คุณลุงคุณป้าที่ทำอาหารอร่อย ๆ
ให้พวกเรากินนะคะ

รู้จักราชินีลูกทุ่ง พุ่มพวง ดวงจันทร์

เขียนโดยพุ่มพุ่ม

สวีสวีดีคะ นื่อง ๆ
ทุกคนเจอกับพุ่มพุ่มอีกแล้ว วันนี้พุ่มพุ่มมี
บุคคลที่มีชื่อเสียงในอดีตมาให้พุ่มพุ่ม ๆ
ได้รู้จักกันคะ ต้องบอกว่าคนนี่ดังมาก
ๆ เลยนะคะ ขนาดพุ่มพุ่มเองเกิดไม่
ทันก็ยังไม่รู้จัก และเพลงต่าง ๆ ของ
เธอก็โด่งดังเป็นที่รู้จักไปทั่วเมืองเลย
ทีเดียว คนที่พุ่มพุ่มกำลังพูดถึงนั่นก็คือ
พุ่มพวง ดวงจันทร์นั่นเอง นื่อง ๆ
คุ้นชื่อนี้กันบ้างมั๊ยเอ่ย เธอได้รับฉายา
ว่าเป็นราชินีเพลงลูกทุ่ง เพราะเสียง
ร้องของเธอเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร
ยากที่จะเลียนแบบได้เลยละ

นื่อง ๆ คงอยากจะรู้จักเธอกันแล้ว
ใช้มั๊ยละ งั้นอย่ารอช้าเราไปรู้จัก
ประวัติของราชินี พุ่มพวง ดวงจันทร์
กันเลยคะ!

ชื่อจริงของเธอคือ รำพึง
จิตราหญา มีชื่อเล่นว่า พุ่ม
เกิดเมื่อวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2504
ที่บ้านหนองนกเขา แล้วเธอก็ได้ไป
เติบโตที่อำเภอสองพี่น้องจังหวัด
สุพรรณบุรีอย่างที่หลายคนรู้กันคะ
ชีวิตวัยเด็กของพุ่มพวงค่อนข้างลำบาก
เธอเรียนแค่ชั้น ป.2 เท่านั้นก็ต้องออก
จากโรงเรียนและเธอก็อ่านหนังสือ
ไม่ออก แต่มีความสามารถด้านการ
ร้องเพลงทำให้เธอไปสมัครประกวดร้อง
เพลงตามงานต่าง ๆ ตั้งแต่เด็ก

เมื่ออายุได้ 15 ปี แม่พุ่มได้ขึ้นร้อง
เพลงที่วัดทับกระดาน

และความสามารถที่
โดดเด่นนั่นเองทำให้ไวยพจน์
เพชรสุพรรณ นักร้องลูกทุ่งชื่อดัง
รับเธอเป็นลูกบุญธรรม
และพาไปอยู่ที่กรุงเทพฯ
จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2519 มนต์
เมืองเหนือรับเธอไปเป็นลูกศิษย์
และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น พุ่มพวง
ดวงจันทร์

ชื่อของพุ่มพวง ดวงจันทร์เริ่มเป็นที่รู้จัก
หลังจากได้รับการสนับสนุนจาก
ประจวบ จำปาทอง และ ปรีชา
อัครฤกษ์นันท์ ให้ตั้งวงร่วมกับ เสรี
รุ่งสว่าง ในชื่อวง เสรี-พุ่มพวง
แต่ที่ทำให้แม่พุ่มประสบความสำเร็จ

ความสำเร็จอย่างสุด ๆ ก็หลังจาก ลพ
บุรีรัตน์ แต่งเพลงแนวสนุก
ให้เธอนั้นแหละคะ จนทำให้
ผู้ฟังสนใจเธอเป็นอย่างมาก
โดยเพลงที่มีชื่อเสียงของพุ่มพวง เช่น
เพลง อื้อฮือหล่อจัง,ดาวเรืองดาวโรย,
นักร้องบ้านนอก, กระเซะเข้ามาซิ
และอีกหลายเพลง เรียกได้ว่า
ตั้งแต่ช่วง พ.ศ. 2515-2534 แม่
พุ่มของเราได้รับความนิยมแบบสุด
ๆ ด้วยน้ำเสียงที่หวาน ออดอ้อน
มีลีลาในการร้องที่โดดเด่นมาก ๆ
แม้จะอ่านหนังสือไม่ออกก็ตาม
และแม่พุ่มก็ยังได้รับรางวัลพระราช
ทานเสาศาอากาศทองคำพระราชทาน
จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
สยามบรมราชกุมารีและยัง

ได้รับเลือกให้ร้องเพลง สัมตำ
พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพ
รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
อีกด้วย
ด้วยความสำเร็จในการร้องเพลงทำให้
พุ่มพวง ดวงจันทร์ได้รับฉายาว่าเป็น
ราชินีลูกทุ่ง นั่นเอง

นอกจากผลงานเพลง
จะประสบความสำเร็จแล้ว
เธอยังได้แสดงภาพยนตร์อีกด้วย
ทำให้เธอได้พบกับคนมากมาย
และย้ายสังกัดอยู่บ่อยครั้ง
แต่เพลงของเธอก็ออกมาเรื่อย ๆ
จนได้รับรางวัลอีกครั้งคะ
แม่พุ่มจะประสบความสำเร็จมาก
เพียงใด เธอก็ต้องพบกับ
โชคร้ายที่ไม่อาจเลี่ยงได้ นั่นก็คือ
การป่วยโรคเอสแอลอีหรือโรคภูมิ
แพ้ตัวเอง ในปี 2535 โดยญาติของ
พุ่มพวงคิดว่าป่วยเพราะถูกทำคุณไสย
ใส่ จึงพาเธอออกจากโรงพยาบาลไป
จังหวัดพิษณุโลก แต่หลังจากกราบไหว้
พระพุทธรูปแล้ว
เธอก็เกิดอาการช็อกหมดสติไป
และได้เสียชีวิตลงในวันที่ 13 มิถุนายน
พ.ศ. 2535 ด้วยอายุ 31 ปี

แม้ว่าพุ่มพวงดวงจันทร์จากไปแล้ว แต่
ญาติและแฟนเพลงยังนึกถึงเธออยู่เสมอ
นอกจากนี้ยังมี
การสร้างภาพยนตร์เรื่อง
บันทึกรักพุ่มพวง เพื่อรำลึกถึงชีวิตของ
พุ่มพวงรวมทั้งยังได้สร้าง
ละครโทรทัศน์เรื่อง ราชินีลูกทุ่ง
พุ่มพวง ดวงจันทร์ ขึ้นเพื่อเล่าเรื่องราว
ชีวิตของเธอ

แม้ว่าตัวจะไม่อยู่แต่ความทรงจำ
และกลิ่นอายความเป็นลูกทุ่งเสียงของ
พุ่มพวง ดวงจันทร์จะยังคงอยู่ในความ
ทรงจำของ
พวกเราตลอดไป

พุ่มพุ่มหวังว่านื่อง ๆ ที่อ่านถึง
ตรงนี้จะรู้จักและเข้าไปฟังเพลงของ
ราชินีลูกทุ่งกัน
เยอะ ๆ นะคะ หรือไม่ก็ลองถาม
คุณพ่อคุณแม่เกี่ยวกับพุ่มพวงดูคะ
เชื่อว่าพวกท่านจะ
ต้องเล่าเรื่องราวของเธอคนนี้ด้วยความ
คิดถึงแน่นอนเลยคะ

หนึ่งคำเล็กเล็กที่ยิ่งใหญ่

รักเธอ ทุกวินาที

เขียนโดย พี่น้ำตาล

และแล้วก็มาถึงคอลัมน์ที่พี่น้ำตาลคิดว่าน้อง ๆ หนู ๆ น่าจะรอคอยกันนะคะ นั่นก็คือคอลัมน์แนะนำเพลงนั่นเองค่ะ! เคยสงสัยกันไหมคะว่า นอกจากเพลงเก่า ๆ ที่เป็นเพลงแนวลูกกรุง ลูกทุ่งที่เป็นเพลงสมัยที่พ่อแม่ของพวกเราต่างฟังกันเมื่อตอนเป็นเด็ก ยังมีเพลงแนวใดอีกบ้างที่เด็กวัยรุ่นเมื่อสมัยก่อนชอบฟังกัน ซึ่งถ้าให้พูดถึงกันแล้ว พี่น้ำตาลนึกถึงเพลงของศิลปินกลุ่มนี้เป็นอันดับแรกเลยคะ นั่นก็คือเพลงของค่ายศิลปินที่มีชื่อว่า “Kamikaze (กามิกาเซ่)” นั่นเองคะ น้อง ๆ หนู ๆ พอจะคุ้นชื่อกันไหมเอ่ยก่อนที่จะพาไปรู้จักกับเพลงที่พี่น้ำตาลอยากจะแนะนำให้ทุก ๆ คนฟัง พี่น้ำตาลจะขอพาไปรู้จักกับพวกเขาาก่อนนะคะ

กามิกาเซ่เป็นค่ายเพลงย่อยที่ดำเนินการอยู่ในสังกัดการ์เอสและก่อตั้งเมื่อปีพ.ศ. 2550 ค่ะ โดยค่ายเพลงนี้จะเหมาะกับผู้ฟังทุกเพศทุกวัย ไม่ว่าจะตั้งแต่เด็ก วัยรุ่น ไปจนถึงผู้ใหญ่เลยคะ และเพลงที่จะมาแนะนำวันนี้ก็คือเพลง “รักเธอ ทุกวินาที” ซึ่งเป็นเพลงที่อยู่ในโปรเจกต์ “Kamikazw Love เวอร์ รุ้สึกได้ แม่ไม่ได้ยิน” นั่นเองคะ!

ภาพจาก Official Twitter Kamikaze
https://twitter.com/kamikaze_music

ภาพจากเว็บไซต์ Kamikaze
<http://ilovekamikaze.com/news/CPZKHUI3>

ภาพจากแอปพลิเคชัน JOOX
<https://www.joox.com/th/single/7YXbA7W84z1bRK-d0Ko7cew==>

โปรเจกต์นี้ทางกามิกาเซ่ได้เข้าร่วมกับมูลนิธิอนุเคราะห์คนหูหนวกในพระบรมราชินูปถัมภ์ ซึ่งรายได้หลังจากการดาวน์โหลดเพลงแบบถูกกฎหมายก็จะถูกมอบให้กับทางมูลนิธิ เพื่อสนับสนุนการผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม ซึ่งเป็นประโยชน์กับผู้พิการทางการได้ยินมากเลยคะ นอกจากนี้จะได้ฟังเพลงเพราะ ๆ แล้ว ก็ยังได้ทำความดีอีกด้วยนะคะ โดยความหมายของเพลงนี้จะเป็นการบอกว่า ในวันที่เราสิ้นหวังหรือไม่มีกำลังใจจะทำอะไรต่อแล้วแต่อย่างน้อยก็ยังมีใครบางคนคอยเป็นห่วงเรา อยู่เสมอ เหมือนกับบทเพลงเพราะ ๆ นี้กำลังช่วยปลอบใจเราอยู่นั่นเองคะ นอกจากนี้ในเพลงยังมีภาษามือเพื่อสื่อความหมายของเพลงนี้ให้กับผู้พิการทางการได้ยินด้วยนะคะ ลองไปดูเนื้อเพลงและร้องตามกันได้นะคะ พี่น้ำตาลรับรองว่าน้อง ๆ หนู ๆ จะต้องชอบแน่นอนคะ

.....

เนื้อเพลง รักเธอ ทุกวินาที รวมศิลปินกามิกาเซ่	จะคอยเป็นกำลังใจให้เธอหายเหนื่อย จะเป็นดังสายลมพัดมาห้วงใจ และเธอจะรุ้สึกทุกวินาทีหัวใจ ว่ายังมีฉันเข้าใจเสมอ
ได้ยื่นว่าเธอนะเหงาอยู่ ก็รุ้ว่าเธอแอบน้อยใจ คิดว่าตอนนี้ไม่เหลือใคร อยู่คนเดียว * ถึงเราไม่เคยจะรักกัน ไม่แปลว่าฉันไม่รักเธอ รุ้ไหมว่าใครแอบมีเธอ อยู่ในใจ เธอคงเคยสงสัยทำไมทำไม เธอยังคอยแคร์ใครบางคน ทั้งที่เขาไม่เคยจะสน สนใจเธอเลย นั่นแหละความรัก ที่มันทำให้เธอวุ่นวาย แล้วนี่เธอยังคงแปลกใจอยู่มาก ว่าทำไมฉันยังคอยใส่ใจ ทั้งที่เธอไม่เคยทำดีอะไรกับฉันเลย ก็แค่ความรัก และมันไม่ใช่อะไรมากมาย	อาจพูดไม่ได้ว่ารักกัน แต่ช่วยฟังฉันด้วยหัวใจ หนึ่งคำเล็ก ๆ ที่ยิ่งใหญ่ ถึงจะมองไม่เห็น แต่มันไม่เคยหายไป ในวันที่ใครไม่มีเธอ อย่าบอกว่าคุณไม่มีใคร เธอยังมีฉันที่เข้าใจ เพราะไม่มีวันไหนที่ฉันไม่ยืนข้างเธอ / ท่อนแร็ปภาษาอังกฤษ / ในวันที่ใครไม่มีเธอ อย่าบอกว่าคุณไม่มีใคร เธอยังมีฉันที่เข้าใจ เพราะไม่มีวันไหนที่ฉันไม่ยืนข้างเธอ จะคอยเป็นกำลังใจให้เธอหายเหนื่อย จะเป็นดังสายลมพัดมาห้วงใจ และเธอจะรุ้สึกทุกวินาทีหัวใจ ว่ายังมีฉันเข้าใจเสมอ
** อาจพูดไม่ได้ว่ารักกัน แต่ช่วยฟังฉันด้วยหัวใจ หนึ่งคำเล็ก ๆ ที่ยิ่งใหญ่ ถึงจะมองไม่เห็น แต่มันไม่เคยหายไป ในวันที่ใครไม่มีเธอ อย่าบอกว่าคุณไม่มีใคร เธอยังมีฉันที่เข้าใจ เพราะไม่มีวันไหนที่ฉันไม่ยืนข้างเธอ	ถ้าความคิดถึงคือสายลม ขอบลิ่วไปลิ้มข้าง ๆ เธอ เพราะใครคนหนึ่งที่ห่วงหาเธอ อยู่ไกล ๆ * ** / ท่อนแร็ปภาษาอังกฤษ /

หมายเหตุ : * ร้องซ้ำ 1 ครั้ง, ** ร้องซ้ำ 2 ครั้ง
เนื้อเพลงจาก <https://เพลง.meemodel.com>
ข้อมูลบางส่วนจาก <https://th.wikipedia.org/wiki/กามิกาเซ่>

จัดแบบนี้...เต็มส้นหน่อยมั๊ย?

รูปใบนี้สีจัดไปหน่อย อาจจะเพราะถ่ายในไว้นานแล้ว...
ถ้าเพิ่มส้นคงจะสดใสมากขึ้น มาเปลี่ยนรูปขาวดำให้เป็นรูปสีกันเถอะ

รูปใคร? ทำไมไม่น่ารักจัง

ชื่อ _____

เหมือนกรอบรูปนี้จะไม่ค่อยน่ารัก ถ้าห้อง ๆ วาดรูปตัวเองที่มีรอยยิ้มกว้าง ๆ
แปะลงไป ต้องน่ารักมากแน่ ๆ

ความทรงจำ ในรูปถ่าย

เขียนโดยพินัน

สวีสวีดีคะน้อง ๆ ทุกคน คอลัมน์นี้พินันจะพาน้อง ๆ ย้อนกลับไปในรูปแบบถ่ายกันคะ เอาล่ะเตรียมเปิดอัลบั้มรูปกันหารูปที่น่ารักและแสนจะอบอุ่นที่สุดเลยนะคะ หลังจากอ่านคอลัมน์นี้จบพินันเชื่อว่าน้อง ๆ ต้องกำลังคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายใต้รูปถ่ายอันสวยงามอย่างแน่นอน

เคยไหมแค่เห็นรูปถ่ายเก่า ๆ เรื่องราวต่าง ๆ ในนั้นก็พรุ้งพรุ้งเข้ามาในหัวเต็มไปหมด เป็นความทรงจำที่ยากจะลืมเลือน เพราะในรูปถ่ายมีความหมายกับเรามากมายที่ไม่ใช่แค่รูปหยุดนิ่งเท่านั้น แต่เป็นภาพเคลื่อนไหวฉายวนอยู่ในความทรงจำของเรา และมันจะคงอยู่อย่างนั้นตลอดไป

น้อง ๆ รู้ไหมคะว่าการถ่ายรูปนั้นดีอย่างไร แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นได้ชัดที่สุดคือการเก็บเป็นความประทับใจยังไงล่ะ คนเรามักจะบันทึกภาพตอนที่กำลังมีความสุขเสมอ เพราะมันเป็นช่วงเวลาที่เราพอใจกับมัน

และเป็นช่วงที่เราจะได้เห็นรอยยิ้มของกันและกันมากที่สุด รอยยิ้มเป็นสิ่งที่เติมพลังอย่างหนึ่งเลยละ พินันเองก็เป็นหนึ่งคนที่เมื่อนึกถึงวันวานก็จะเปิดอัลบั้มรูปภาพดู แล้วก็เจอรูปถ่ายตัวเองตอนเด็กเต็มไปหมด มีทั้งที่จำได้และจำไม่ได้ปะปนกันไปตามช่วงวัย แต่ก็มีหลายรูปที่จำได้และรู้ว่ามีความสุขกับตอนนั้นขนาดไหน

พินันอยากบอกว่ารูปถ่ายที่ถูกเก็บไว้คือเรื่องราวอันสวยงามที่เกิดขึ้นจริง แม้เวลาจะผ่านไปนานสักแค่ไหน แต่มันจะถูกเก็บไว้ในภาพใดภาพหนึ่ง เรื่องราวเหล่านั้นจะไม่หายไปไหน มันยังคงวิ่งเต้นอยู่ในหัวใจของเราตลอดมา

พินันอยากชวนน้อง ๆ เลือกรูปถ่ายในอัลบั้มตัวเองที่ชอบที่สุด บอกเล่าเรื่องราวสุดน่ารักพร้อมบรรยายใต้ภาพว่ามีความทรงจำอะไรเกี่ยวกับรูปถ่ายใบนี้ ส่วนของรางวัลเป็นหัวใจดวงน้อย ๆ จากพี่ ๆ สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็กคนละหนึ่งดวงคะ

ภู กู ~ ผุ กัว จัง

เขียนโดย พี่นิน

สวัสดีค่ะน้อง ๆ ทุกคน
แล้วก็มาถึงคอลัมน์ที่น้อง ๆ จะ
ต้องตื่นเต้นและขนหัวลุกกันมาก
ที่สุดแล้วนะค่ะ หากสังเกตจาก
ชื่อคอลัมน์ก็น่าจะเดาออกว่า
เกี่ยวกับเรื่องอะไรที่นินคิดว่าน้อง ๆ
หลายคนคงชอบเรื่องผีอย่างแน่นอน
เพราะมันทั้งตื่นเต้น น่าสนุกสุด ๆ
ไปเลยละ

ได้เวลามาฟังเรื่องขนหัวลุกกัน
แล้ว เรื่องที่พี่นินจะเล่าต่อไปนี้เป็น
เรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัว
พี่เอง ซึ่งพี่ก็บอกไม่ได้ว่าสิ่ง
ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า
ขอให้ใช้วิจารณญาณในการฟังด้วย
นะเด็ก ๆ

ใครเดินผ่าน?

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อฉันยังเป็นเด็ก
วันนั้นเป็นวันที่ฉันอยู่กับแม่
พ่อออกไปทำงานตั้งแต่เช้าตรู่
เหลือแค่ฉันกับแม่ที่ต้อง
อยู่บ้านกันสองคน เหตุการณ์ผ่านไป
โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้นจนถึงตอนเย็น
ฉันกับแม่นั่งกินข้าวตามปกติ

หลังจากกินเสร็จก็แยกย้ายกันไป
อาบน้ำ ทำธุระส่วนตัว ฉันที่รู้สึก
ร้อนและอยากอ่านหนังสือ
การ์ตูนเล่นจึงเดินเข้าห้องนอนไป
ก่อน โดยที่ไม่ได้ปิดประตูห้องนอน
ส่วนแม่ก็ดูโทรทัศน์อยู่ข้างนอก
ห้องนอนที่บ้านไม่ได้ใหญ่มากเมื่อ
เดินเข้ามาที่ประตูทางขวามือก็จะ
เห็นเตียงนอนพอดี ฉันที่นอนอ่าน
หนังสืออยู่ในห้องคนเดียวก็ไม่ได้
สนใจอะไร เพราะทุกอย่างก็เป็น
ปกติเหมือนทุกวัน

จนกระทั่งเสียงวินาทีที่ทางตา
ของฉันเห็นแม่เดินผ่านประตูห้อง
นอนไป ตอนนั้นฉันไม่ได้นึก
สงสัยเพราะแม่อยู่ข้างนอกห้อง
การที่จะเดินผ่านห้องไปยังห้อง
ครัวก็เป็นเรื่องปกติมาก แต่หลัง
จากที่ฉันเห็นแม่เดินผ่านไปไม่
นานนัก ฉันที่กำลังอ่านการ์ตูน
อยู่ก็ละสายตาจากหนังสือมาที่
ประตูห้องนอนและในตอนนั้นเอง
ฉันก็เห็นแม่เดินผ่านห้อง
นอนเข้าไปในครัวอีกครั้ง
ตอนนี้ฉันรู้สึกตะหงิดใจขึ้นมา
ทันที เพราะเมื่อไม่กี่นาที่ที่ผ่าน
มาแม่เพิ่งเดินผ่านห้องนอนไป
ฉันจึงรีบตะโกนถามแม่ทันทีว่า
“เมื่อก็เดินเข้าไปในครัวแล้วไม่ใช่
หรือ” คำตอบที่ได้กลับมาคือ
“แม่เพิ่งจะเดินเข้ามาเมื่อก็เอง”

แล้วใครที่เดินเข้าไปในห้องครั
วก่อนหน้านี่ล่ะ?

จนทุกวันนี้พี่นินเองก็ยังไม่
ทราบว่ามีใครเดินเข้าไปในห้องครั
วก่อนหน้าแม่ เรื่องผ่านมาเป็นสิบ
ปีแล้วแต่พี่ก็ไม่อยากรู้หรอกนะว่า
เขาเป็นใครเก็บไว้เป็นคำถามต่อไป
อย่างนี้ละดีแล้ว

ความรู้สึกตอนนั้นพี่นินกลัวมากนะ
ค่ะ เพราะจินตนาการไปเยอะ
เลยค่ะ ยิ่งเป็นคนชอบอ่านเรื่อง
ผีด้วยแต่ก็กลัวผีเหมือนกัน
พอเจอแบบนี้ก็รู้สึกกลัวไปหลาย
วันเลย พอโตขึ้นความกลัวก็
เริ่มหายไปแต่ก็ยังกลัวอยู่นะค่ะ
แต่ไม่เท่าตอนนั้นแล้วละ

คุณยายไข่เจียว

เขียนโดย พี่น้ำตาล

ภาพจาก : <https://www.knorr.com/th/recipe-ideas/ไข่เจียวหมูสับ.html>

สวัสดีค่ะน้อง ๆ หนู ๆ ทุกคนวันนี้ก็มาเจอกับพี่น้ำตาลกันอีกแล้วนะคะ เห็นหัวข้อมาแล้วน้อง ๆ คงจะสงสัยว่า คุณยายไข่เจียวคืออะไร? พี่จะคลายความสงสัยให้น้อง ๆ เองค่ะ! คุณยายไข่เจียวที่พี่หมายถึงนั้นเป็นอาหารที่พวกเรารู้จักกันดีอยู่แล้ว ซึ่งก็คือไข่เจียวนั่นเอง ไข่เจียวคือไข่ทอดที่มีลักษณะฟู ๆ ขึ้นมาค่ะ แต่ก็มีการทอดไข่เจียวออกมาหลากหลายรูปแบบมากเลยคะ มีทั้งแบบนุ่มฟู บางกรอบ หรือจะทั้งหน้ากรอบก็มีคะ แต่น้อง ๆ หนู ๆ รู้ไหมคะว่า พี่เรียกคุณยายไข่เจียวนั้นเป็นเพราะไข่เจียวมีประวัติที่ยาวนานมากตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 เลยทีเดียวคะ

ประวัติของไข่เจียวถูกค้นพบในจดหมายเหตุความทรงจำกรมหลวงนรินทรเทวี ซึ่งเป็นพระขนิษฐา หรือที่แปลว่าน้องสาวนั่นเอง โดยท่านได้บอกว่าไข่เจียวจะเป็นอาหารที่ใช้สำหรับเป็นสำรับไว้ในพิธีสมโภชน์พระแก้วมรกตและฉลองวันพระศรีรัตนศาสดารามคะ

พออ่านแบบนี้แล้วก็น่าจะรู้กันแล้วใช่ไหมคะว่าทำไมถึงเรียกว่าคุณยายไข่เจียว แต่พี่น้ำตาลว่าไข่เจียวอยู่มานานขนาดนี้ คงอาจจะต้องเรียกว่าคุณทวดแล้วละคะ (ขำ) มาถึงขนาดนี้แล้ว น้อง ๆ หนู ๆ คงอาจจะเริ่มหิวและอยากจะรู้วิธีทำไข่เจียวกันแล้วใช่ไหมคะ วันนี้พี่น้ำตาลเลยจะมาบอกวิธีทำไข่เจียวที่ง่ายแสนง่ายกันคะ! โดยวัตถุดิบที่ต้องเตรียมก็มีตามโน้ตด้านขวามือของน้อง ๆ หนู ๆ เลยนะคะ

วัตถุดิบสำหรับไข่เจียวแสนอร่อย

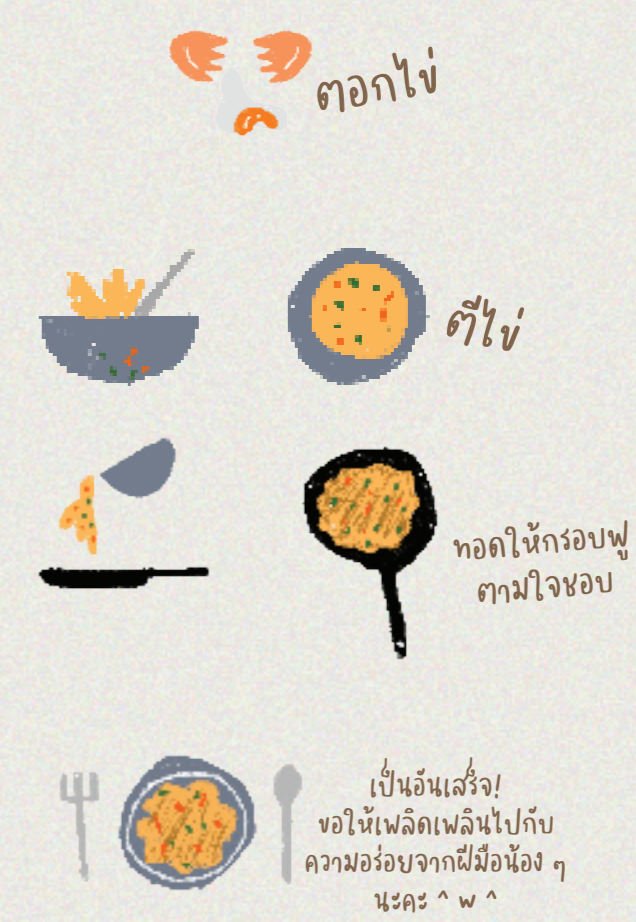
1. ไข่ไก่ 1-2 ใบ
2. เนื้อสัตว์ เช่น หมูสับ กุ้ง ไก่
3. ผักต่าง ๆ ตามชอบ
4. น้ำมันพืช

พร้อมแล้วก็ไปลุยกันเลบ!

วิธีทำไข่เจียว

หมายเหตุ : ถ้าทำครั้งแรกต้องมีคุณพ่อหรือคุณแม่ช่วยเราทำด้วยนะคะ เพื่อจะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุ

1. เตรียมไข่ไก่ออกมาจากตู้เย็น เตรียมไข่แล้วแต่ตามชอบ 1-2 ฟองก็ได้
2. ตอกไข่ใส่ลงไปนในชาม ตีไข่ให้แตกจนขึ้นฟองเล็ก ๆ อาจจะใช้วัตถุดิบอื่นได้ เช่น หมูสับ ผักต่าง ๆ
3. เปิดเตาแก๊สด้วยไฟกลาง ตั้งกระทะ และเทน้ำมันลงไปไม่ต้องเยอะมาก เดี่ยวจะอมน้ำมันเอานะ!
4. เมื่อน้ำมันร้อนให้เทไข่ลงไปทอดได้เลย
5. คอยใช้ตะหลิวตรวจดูให้ดีระวังไหม้ จากนั้นพลิกกลับด้านไข่
6. พอไข่เป็นสีน้ำตาลเหลืองดูกรอบได้ที่แล้วก็สามารถตักขึ้นจานได้เลย เป็นอันเสร็จสิ้นไข่เจียวสุดอร่อยฝีมือน้อง ๆ หนู ๆ นั่นเองคะ!

ขอขอบคุณข้อมูลจากเพจเฟซบุ๊ก ประจักษ์ศิลป์

คุณตาขนมครก

เขียนโดย พี่นีน

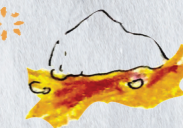
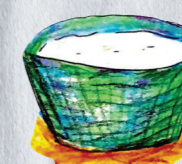
สวัสดีน้อง ๆ ทุกคนวันนี้พี่นีนจะมาแนะนำขนมไทยที่อร่อยและมีวิธีทำสุดแสนจะสนุกอย่างขนมครกกัน อยากรู้ไหมทำไมพี่ถึงเรียกว่าคุณตาขนมครก ถ้าอยากรู้ก็ตามพี่มาเลย

ชื่อคุณตาขนมครกไม่ได้ได้มาง่าย ๆ น้อง รู้หรือไม่ว่าขนมครกที่เราชอบกินกันอยู่ทุกวันนี้มีอายุเยอะเป็นร้อยปีแล้ว เราจะเรียกคุกกี้หรือคุกกี้ขนมครกก็ยังได้ เพราะขนมครกนั้นอยู่มาเนิ่นนานแสนนานตั้งแต่สมัยอยุธยา เป็นขนมที่ทำมาจากแป้ง กะทิ และน้ำตาล หยอดลงบนหลุมเตา และแคะออกมาประกบคู่กันอย่างน่าสนุก เห็นแบบนี้ก็ทำให้นึกถึงช่วงวัยเด็กที่เล่นขายของกับเพื่อน ๆ ทำกันมารุ่นสู่รุ่น คิดแล้วพี่นีนก็อยากกลับไปเป็นเด็กอีกสักครั้งหนึ่ง

สมัยโบราณขนมครกมีวิธีทำที่ยากกว่าตอนนี้มาก ๆ ต้องไม่แบ่งเอง ต้องขูดมะพร้าวเอง ขั้นตอนการทำก็พิถีพิถันมาก ปัจจุบันขั้นตอนการทำอาจจะพิถีพิถันน้อยลงหรือเปลี่ยนไปตามกาลเวลาขนาดไหนแต่คุณตาขนมครกก็ขึ้นชื่อเรื่องความอร่อยไม่เคยเปลี่ยน รสชาติหวานมัน เค็มหอมกะทิหน้อย ๆ ใส่หน้าขนมด้วยต้นหอมซอย พอช่วงหลังคนก็เริ่มคิดค้นหน้าขนมครกใหม่ ๆ ใส่ข้าวโพด, เผือก, ฟักทองเข้าไปก็ดูน่าสนใจไปอีกแบบ หลายคนก็ยกให้ขนมครกเป็นขนมในดวงใจพี่นีนเองก็ชอบกินตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าจะโตขนาดไหนก็ยังชอบอยู่เสมอ

ทีนี้น้องรู้แล้วใช่ไหมว่าทำไมพี่นีนถึงเรียกว่าคุณตาขนมครก ขนมที่อยู่มานานหลายร้อยปีก่อนเราเกิดขนาดนี้ก็ถือว่าเป็นคุณตาของเราได้แล้ว ไข่ใหม่ แต่แท้จริงแล้วขนมครกไม่ได้มีแค่ในประเทศไทยเราประเทศเดียวนะ ประเทศพม่า ลาว อินโดนีเซียก็มี แต่รสชาติหรือชื่อเรียกก็แตกต่างกันไปตามแต่ละประเทศรู้อย่างนี้แล้วเราก็ภูมิใจในคุณตาขนมครกและอยากกินขึ้นมาทันทีเลยไข่ใหม่ละ

เรื่องสั้นย้อนวันวาน : ความฝันของหนูคือ...

เขียนโดย พี่นุ่น

วัยเด็กเป็นวัยที่พร้อมจะเรียนรู้เติบโตไปอย่างเต็มเป้าหมาย แต่เป้าหมายที่ว่านั้นจะมีเด็กสักกี่คนที่จะมุ่งมั่นตั้งใจทำความฝันของตัวเองให้เป็นจริงได้ เพราะในระหว่างทางต่างก็มีอุปสรรคและตัวเลือกมากมายเข้ามาให้ลังเล แม้ว่าความฝันตอนนั้นจะชัดเจนมากเพียงใด สุดท้ายแล้วมันก็อยู่ที่เส้นทางที่เรากำหนด แต่เชื่อว่าความฝันตอนนั้นจะไม่ใช่ความจริงสักหน่อย

"เด็ก ๆ เตรียมเข้าแถวกันได้แล้วจ้ะ"

เสียงหวานใสของคุณครูประจำชั้นป.4 ดังขึ้น เป็นสัญญาณเตือนให้เด็ก ๆ ทุกคนที่กำลังวิ่งเล่นอยู่รีบมาเข้าแถวหน้าห้อง วันนี้ฝนตกหนัก เสียงฝนตกดังจนแทบไม่ได้ยินเสียงกริ่งของโรงเรียน อากาศเย็นลงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้น่านอนชะเหลือเกิน

เด็กทุกคนยืนเรียงแถวหน้ากระดานเป็นสองแถวเรียงต่อกันตามลำดับความสูง เมื่อกิจกรรมจบลง คุณครูก็เริ่มให้เด็กทุกคนทยอยเข้าห้องเรียน แต่ฝนยังคงตกลงมาไม่ขาดสาย บรรยากาศตอนนี้ถ้ามีผ้าห่มกับหมอนติดมาด้วยคงได้หลับกันยาว ๆ แน่

เด็กหลายคนคิด เสียงพูดคุ้ยยังคงดังเจื้อยแจ้วอย่างต่อเนื่องแทบไม่มีช่องให้คุณครูได้พูดแทรก เนื่องจากยังไม่ถึงเวลาเรียนคุณครูจึงปล่อยให้เด็ก ๆ ได้คุ้ยกันอย่างเต็มที่ก่อนบางคนหยิบหนังสือวิชาแรกขึ้นมาครอบงำจนนอนหลับกับโต๊ะเงียบ ๆ จนถึงเวลาเรียนคาบแรก คุณครูจึงวางเอกสารการสอนที่จัดเตรียมไว้ลงบนโต๊ะ ก่อนจะลุกขึ้นเดินมาที่หน้าห้อง

"ได้เวลาเรียนคาบแรกแล้วจ้ะเตรียมหยิบหนังสือขึ้นมาเลย"
เสียงพูดคุ้ยเงียบลงกระแทกกันหึน มีเพียงเสียงหยิบของจากกระเป๋าดังมาเป็นระยะ ๆ

"วันนี้ครูจะให้เด็ก ๆ เขียนความฝันของตัวเองกันนะจ้ะ"
ความฝันเธอ ความฝันอะไรล่ะ
เด็กทุกคนมองหน้ากัน มีคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า "อยากเป็นครูค่ะ"
"ครู" อาชีพยอดนิยมที่สุดในวัยเด็ก
"ดีจ้ะ ใครอยากเป็นอะไร
ลองเขียนบอกตัวเองไว้นะจ้ะ
วันหนึ่งพวกหนูคงจะได้เป็นอย่าง
ที่ฝันไว้"

"อยากเป็นหมอค่ะครู"
"อยากเป็นพยาบาลค่ะ"
"อยากเป็นซูเปอร์ฮีโร่ครับ"
เสียงหัวเราะดังไปทั่วห้อง เด็กทุกคนต่างก้มหน้าก้มตาเขียนความฝันของตัวเองกันอย่างสนุกสนาน มีเพียงรอยยิ้มเล็ก ๆ จากผู้เป็นครู ยินดีให้กำลังใจอยู่เงียบ ๆ

วันนี้เป็นวันที่สนุกที่สุดเลย!

แล้วความฝันของน้อง ๆ ตอนเด็กอยากเป็นอะไรกันคะ
เขียนมาบอกพี่นุ่นกันด้วยน้ำ

**“จดหมายของฉัน
จากปัจจุบันถึงอดีต”**

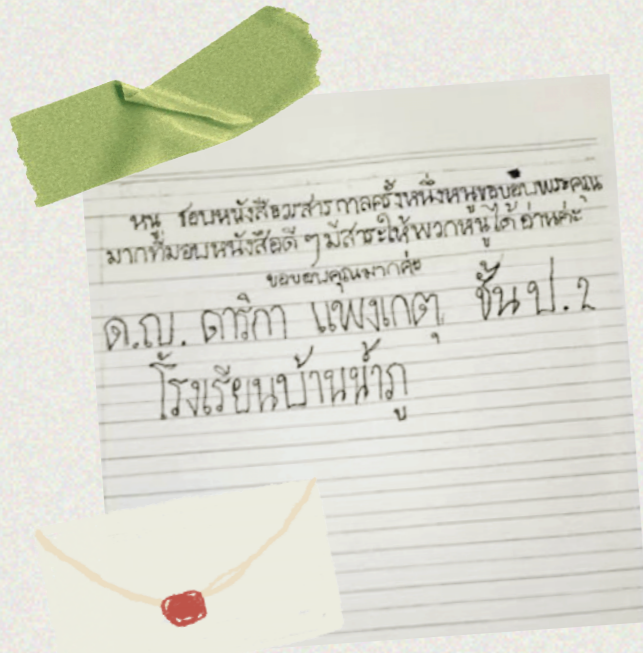
**“เราเขียนจดหมายถึงอนาคตมาเยอะแล้ว วันนี้ลองเขียนจดหมายถึงอดีต
ดูไหม เขียนถึงตัวเองเมื่อสองวันก่อนหรืออาจจะสองปีก่อน บอกว่าตอนนี้เรา
เติบโตจากเมื่อก่อนขนาดไหน เขียนจากปัจจุบันส่งไปอดีต”**

ช่วงเวลา

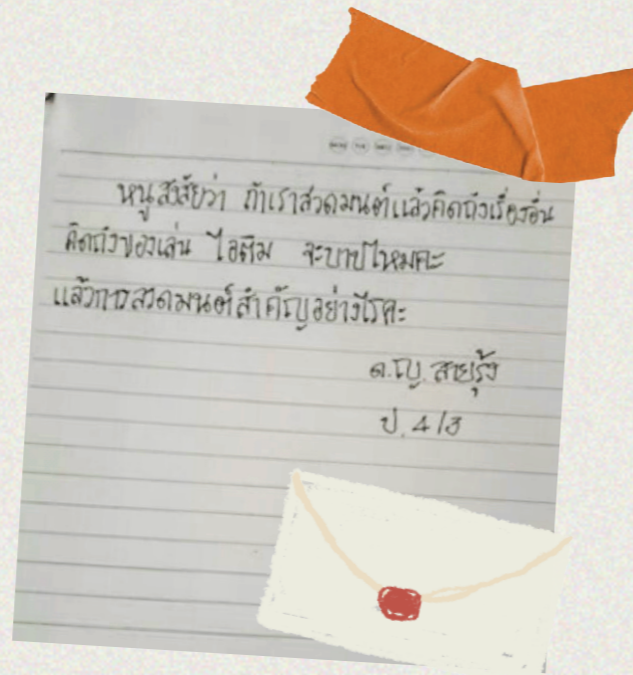
ตอบจดหมายหนู ๆ

สวัสดีค่ะน้อง ๆ หนู ๆ ทุกคน และในตอนนี้อะก็มาถึงช่วงเวลาที่เราจะมาเฉลยว่า น้อง ๆ ต้องรอคอยกันแน่นอนใช้ไหมล่ะคะ นั่นก็คือช่วงเวลาของการตอบจดหมายนั่นเองค่ะ เย้! คงจะลุ้นกันใช้ไหมคะว่า น้อง ๆ คนไหนเอ่ยที่จะพวักพี ๆ จะเลือกจดหมายฉบับของน้อง ๆ มาตอบ ถ้าพร้อมแล้วก็ไปอ่านกันได้เลยละ

“สวัสดีค่ะน้องดาริกา ก่อนอื่นเลยพื่อน้ำตาลต้องขอขอบคุณที่น้องดาริกาขอวารสารกาลครั้งหนึ่งที่พวกพีตั้งใจทำกันนะคะ พวกพีจะเขียนวารสารดี ๆ แบบนี้ไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้นักอ่านตัวน้อยอย่างน้องดาริกาคอยอ่านและติดตามผลงานของพวกพีอยู่เสมอ ตอนนีพวกพีมีกำลังใจและพลังในการเขียนเพิ่มมากขึ้นน้องดาริกาแล้ว หลังจากนั้นพวกพีจะตั้งใจทำวารสารกาลครั้งหนึ่งให้ดียิ่งขึ้นไปอีกเพื่อให้สมกับการรอคอยของน้องดาริกาและน้อง ๆ คนอื่น ๆ นะคะ ส่วนตัวพวกพีเองก็รอแบ่งปันความสุขให้น้อง ๆ หนู ๆ ไม่ไหวแล้วเหมือนกันค่ะ! พีขอให้น้องดาริการวมถึงน้อง ๆ คนอื่นเติบโตเป็นนักอ่านที่แสนเก่งและรักการอ่านแบบนี้ตลอดไปนะค่ะ”

“สวัสดีค่ะน้องสายรุ้ง ขอขอบคุณที่ส่งคำถามที่แสนน่ารักน่าเอ็นดูมาหาพวกพีนะค่ะ พีต้องขอบอกเลยว่าการสวดมนต์แล้วนี่ก็ถึงเรื่องอื่นที่พื่อน้ำตาลคิดว่าไม่บาปแน่นอนค่ะ แล้วก็ไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครโกรธน้องสายรุ้งนะค่ะ เพราะเราแค่คิดถึงเรื่องของเล่นและไอศกรีม ไม่ได้คิดเรื่องไม่ดีสักหน่อย จริงไหมคะ? ส่วนการสวดมนต์นั้นสำคัญอย่างไร สำหรับพื่อน้ำตาลคิดว่า การสวดมนต์ช่วยทำให้จิตใจผ่องใส มีสมาธิ และทำให้เราสบายใจค่ะ ซึ่งพื่อน้ำตาลคิดว่า การที่น้องสายรุ้งคิดถึงของเล่นและไอศกรีมน่าจะเป็นเพราะน้องสายรุ้งกำลังสบายใจมาก ๆ นั่นเองค่ะ ไว้พื่อจะสวดมนต์เป็นเพื่อนน้องสายรุ้งด้วยนะค่ะ!”

จาก พื่อน้ำตาล

